

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.423 van 8 januari 2002
in de zaak A. 103.873/XIV-3787.**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. VAN PETEGEM,
 kantoor houdende te 9060 ZELZATE,
 Leegstraat 217

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 maart 1976 en van Iraanse nationaliteit, op 25 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 maart 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 5 december 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. VAN PETEGEM verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 7 februari 2001 en verklaart zich vluchteling op 9 februari 2001.

1.2. Op 14 februari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 16 maart 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Perzische taal machtig is.

Betrokkene, van Iraanse nationaliteit, verklaart afkomstig te zijn uit Teheran. Hij zou in Iran taxichauffeur zijn geweest. Ongeveer drie maanden geleden zou hij een lid van de veiligheidsdienst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de stad Salmaz hebben gevoerd. Deze persoon, A. genaamd, zou hem hebben verteld dat hij met zijn job te weinig verdiende en het land wilde verlaten. In Salmaz aangekomen zouden de reisagenten echter de prijs van de reis hebben verhoogd, waarna betrokkene zijn klant terug naar Teheran diende te vervoeren. Na enkele kilometers zou betrokkene echter zijn tegengehouden en gearresteerd. A. zou ervan worden verdacht het land illegaal te willen verlaten en daarbij in het bezit te zijn van een bepaald soort gas. Betrokkene zou een tiental dagen in gevangenschap hebben doorgebracht en zou meerdere keren zijn verhoord over de plannen van zijn klant. Betrokkene zou tijdens deze verhoren de waarheid hebben verteld. Na tien dagen zou hij per vliegtuig zijn overgebracht naar Teheran, waar hij op borg zou zijn vrijgelaten. Wél zou hij zich steeds ter beschikking van de rechtbank hebben moeten houden. Enkele weken later zou betrokkene de borg hebben teruggekregen. Betrokkene zou vervolgens hebben besloten het land te verlaten. Hij zou in

België zijn gearriveerd op 7 februari 2001. Hij verklaarde zich vluchteling op 9 februari 2001 en was hierbij niet in het bezit van enig identiteitsbewijs.

Dient te worden vastgesteld dat betrokkene asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is. Hij maakt ten eerste niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart een tiental dagen in de cel te hebben gezeten maar na zijn getuigenis tegen de man die hij vervoerde op borg te zijn vrijgelaten. Enige tijd later zou hij de borg (namelijk zijn auto) én zijn documenten hebben teruggekregen. Betrokkene moest zich enkel beschikbaar houden voor de rechtbank en werd in de anderhalve maand na de teruggave van de borg niet meer opgeroepen om verhoord te worden, noch om te getuigen. Toch besloot betrokkene Iran te verlaten. Hij verklaart waarom: "Ik verkocht mijn auto en wilde het land verlaten. Toevallig hoorde ik dat mijn familie (B. S., M. M. A. , Z. A. R. en Z. M. R. ook wilde(n) vertrekken, ik besloot mee te gaan" (verhoorverslag dringend beroep, p. 14). Dit argume(n)t getuigt niet van een gegronde vrees in de zin van de Conventie.

Ten tweede kan, gezien het aantal flagrante tegenstrijdigheden doorheen betrokkene opeenvolgende verklaringen, ernstig worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Zo zegt hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat meneer A. hem vaak sprak over zijn financiële problemen. "A. vertelde mij steeds meer hierover", zegt hij. A. zei hem zelfs hoeveel hij aan de reisagent moest betalen. En daarna, op een dag, moest betrokkene hem naar Salmaz vervoeren. Tijdens zijn verhoor in dringend beroep beweert betrokkene evenwel dat A. dit alles pas voor de eerste keer vertelde op weg naar Salmaz, en dat hij (er) voordien dus niet van op de hoogte was van de plannen van A. (p.9). Verder zegt betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn arrestatie: "We werden nadien ondervraagd en gearresteerd. We werden geblinddoekt. De controlediensten vonden nadien de geheime lidkaart -van de veiligheidsdienst- van A.". Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal meent betrokkene dan weer dat A. deze kaart vrijwillig aan hen toonde met de bedoeling vrije doorgang te krijgen. A. zou hebben gezegd: "Kijk, ik kan dat gas transporteren, ik ben geautoriseerd om dit vervoer te doen". Hij toonde volgens betrokkene zijn kaart maar de belagers zouden het niet hebben geloofd en besloten tot arrestatie (p.10). Deze versies van de feiten lopen sterk uiteen. Tenslotte meent betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn auto in Salmaz ging ophalen na de confrontatie met de vrouw van A., en beweert hij op het Commissariaat-generaal dat dit ervoor was.

Bovenvermelde opmerkingen stellen betrokkene relaas in een bedrieglijk daglicht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 februari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).".

2. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Gebrek aan motivering - schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen.

Verzoeker motiveerde diens dringend beroep voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen als volgt :

"Samen met Dhr. B. S. met wie ik in hetzelfde lokaal opvanginitiatief verblijf, verspreidde ik pamfletten aan universiteiten en elders in het binnen- alsook in het buitenland.

Dhr. B. is een bekend politiek verslaggever in zijn land. Bewijzen van de geschriften heeft Dhr. B. in zijn dringend beroep meegestuurd.

Ik werd voortdurend lastig gevallen, ondervraagd en gemarteld. De toestand werd onhoudbaar waardoor wij in groep besloten te vluchten.

Onze familie(s), met wie wij onlangs contact hadden, worden nu eveneens stelselmatig ondervraagd.

Ik ben er zeker van dat, indien ik éénmaal terug in Iran ben, onmiddellijk zal opgesloten worden en vervolgd omwille van mijn zuiver politieke overtuiging."

Verzoeker maakte samen met onder andere de heer M.A. M., de heer A. R. Z. (CG 01/12189) en de heer M. R. Z. uit van de entourage van genoemde heer B. S. H.

Omwille van hun politieke activiteiten werden zij vervolgd en dienden zij hun land te ontvluchten.

Allen vroegen zij België hen politiek asiel te verlenen op dezelfde gronden.

Aan ieder, behalve verzoeker, werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ter kennis gebracht dat hun asielaanvraag aan nader onderzoek diende te worden onderworpen.

Verzoeker dient vast te stellen dat het motief ter staving van diens asielaanvraag, zoals omschreven in diens schrijven houdende dringend beroep voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen in diens gewraakte beslissing d.d. 26 maart 2001 niet wordt onderzocht, laat staan weerlegd.

Nu men het klaarblijkelijk passend vond dergelijk wezenlijk onderdeel van verzoekers asielaanvraag zomaar zonder meer naast zich neer te leggen, zonder er enig onderzoek naar te voeren en zonder ook maar met de minste bewoordingen te weerleggen wat hij in diens dringend beroep aanhaalde, acht verzoeker de motivering van de bestreden beslissing dusdanig gebrekkig dat de nietigverklaring er zich van opdringt.”;

Overwegende dat verzoeker in essentie aanvoert dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is omdat geen rekening werd gehouden met het motief, aangevoerd in zijn dringend beroep, dat stelt dat hij omwille van zijn politieke activiteiten vervolgd wordt;

Overwegende dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding heeft gemaakt van het feit dat hij samen met de heer B. S. pamfletten aan universiteiten en elders in het binnen- en buitenland verspreidde; dat hij dit motief enkel in zijn dringend beroepschrift inroept; dat hij zich daarentegen in beide interviews baseerde op totaal andere motieven, met name de problemen die hij kende door een zekere A., die hij in zijn taxi vervoerde; dat bovendien uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij de heer B. S. pas tijdens de reis naar België persoonlijk leerde kennen, hetgeen indruist tegen zijn verklaring in zijn dringend beroepschrift, waar hij stelt dat hij samen met de heer B. S. pamfletten verspreidde;

Overwegende dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is op alle door verzoeker ingeroepen argumenten te antwoorden; dat evenwel vereist is dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven van die aard zijn dat zij de beslissing kunnen dragen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloten heeft tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat de bestreden beslissing in casu stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico voor schending van de Conventie van Genève, dit onder meer omdat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren wegens een aantal flagrante tegenstrijdigheden in het feitenrelaas; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige

overwegingen; dat zij, naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoeker deze weergaf tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een aantal flagrante tegenstrijdigheden opsomt tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen, die in de bestreden beslissing worden weergegeven; dat vervolgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat verzoeker verklaarde in de cel te hebben gezeten, maar na zijn getuigenis tegen een man die hij vervoerde, A. genaamd, op borg werd vrijgelaten; dat hij zich enkel beschikbaar moest houden voor de rechtbank, doch niet meer werd opgeroepen voor verhoor en zelfs zijn borg terugkreeg; dat hij toch besloot om Iran te verlaten “omdat hij hoorde dat familieleden ook wilden vertrekken en hij besloot om mee te gaan”; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat dit argument niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat deze vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen; dat verzoeker deze vaststellingen geenszins in zijn verzoekschrift weerlegt, laat staat ontkent; dat tenslotte de omstandigheid dat de asielaanvragen van de andere personen waarmee verzoeker naar België kwam, wel voor nader onderzoek werden weerhouden, van geen belang is, nu de asielaanvraag van verzoeker op andere gronden is gesteund;

Overwegende dat, nu uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op afdoende wijze het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag heeft kunnen vaststellen, Hij niet gehouden is op alle ter ondersteuning van de asielaanvraag ingeroepen argumenten te antwoorden; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht januari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.